

Beatrice Bonino

Το αντίθετο του “εύκολου καρπού”ⁱ

3 Ιουνίου – 12 Σεπτεμβρίου 2025

Δεν είναι δύσκολο να κολλήσει κανείς στις υλικές πτυχές του έργου της Μπεατρίτσε Μπονίνο: σιλικόνη, πλαστικό, χαρτί και χαρτόνι, κουτιά συσκευασίας και μεταξωτά υφάσματα που κρύβουν ή πλαισιώνουν άλλα τεχνητά υλικά—readymade και κατασκευασμένα αντικείμενα όπως κορδέλες, φιόγκους και ενδύματα—ή πιο ευάλωτη ύλη, όπως τριαντάφυλλα, κραγιόν ή σοκολάτες τυλιγμένες σε αλουμινόχαρτο.

Η Μπονίνο αφήνει ενδείξεις για το τί μπορεί να είναι αυτές οι συνθέσεις, ποια η προέλευση τους, μέσα από τίτλους που είναι τόσο ανενδοίαστοι όσο και αινιγματικοί, τέλειοι σχεδόν — αλλά ποτέ δεν θα μάθουμε σε ικανοποιητικό βαθμό τί πραγματικά συμβαίνει.

Ένας από τους άξονες στους οποίους επιστρέφει είναι η μνήμη, ένας άλλος η αξία. Μια πρόταση από το κείμενο που γράφτηκε για την ατομική της έκθεση *Cosetta* στο MMXX στο Μιλάνο λειτουργεί σαν περιεκτική περιγραφή του τι επιτελεί πάνω στα αντικείμενα: «Τα υλικά που επιλέγει ανάμεσα σε τόσα φαινομενικά παρόμοια, τώρα μας φαίνονται τα πιο σπάνια.»

Η ίδια θα πει πως αυτό που κάνει κυρίως είναι να αφαιρεί. Και πως ο όρος *προ-αισθητική*ⁱⁱ είναι αυτός που περιγράφει καλύτερα τα έργα της.

Θα μπορούσε να πει κανείς πως πρόκειται για μηχανές του χρόνου που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές — αλλά για τον θεατή αυτών των γλυπτών που ανασχηματίζουν το παραμελημένο και το καθημερινό, υπάρχει ένα διαρκές γλίστρημα ανάμεσα στο παρελθόν και την στιγμή αυτή.

Στο τέλος, απελευθερώνονται από το πραγματικό, εισβάλλουν στον χώρο και μας παρασύρουν.

«Μια εικόνα μάς κρατούσε αιχμάλωτους, και δεν μπορούσαμε να βγούμε έξω από αυτή, γιατί βρισκόταν μέσα στη γλώσσα μας και η γλώσσα φαινόταν να μας την επαναλαμβάνει αδυσώπητα.»ⁱⁱⁱ

ⁱ Ο τίτλος της έκθεσης είναι δανεισμένος από το εισαγωγικό δοκίμιο του Aveek Sen στο *Les Godesses/Hemlock Forrest* της Moyra Davey, που κυκλοφόρησε από το Dancing Foxes και την Bergen Kunsthall, το 2017. Η Davey, με τη σειρά της, τον χρησιμοποιεί ως τίτλο για ένα δοκίμιο στη συλλογή της *Index Cards*, που εκδόθηκε από τις Fitzcarraldo Editions το 2020, και παραθέτει τον Sen: «...ο φόβος του “εύκολου καρπού” και ο φόβος του αντίθετου του “εύκολου καρπού”· ανάμεσα στο ρίσκο του υπερβολικά εύκολου και του υπερβολικά δύσκολου· ανάμεσα στο να αποκτάς κάτι χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια και στο να χάνεις κάτι εξαιτίας υπερβολικής προσπάθειας· ανάμεσα στην άμεση πρόσβαση και την άρνηση πρόσβασης.»

ⁱⁱ Τα μάτια της Ρίνα είναι καφέ; Μπλε; Κάτι τέτοιο. Γιατί να την περιγράψει κανείς ως όμορφη; Δεν είναι. Είναι προ-αισθητική. ... Πώς είναι; Νέα και άσχημη και όμορφη. Όλα σε ένα. (Bernadette Corporation, *Reena Spaulings, A Novel*, Semiotext(e) Native Agents Series, 2004, σ. 3)

ⁱⁱⁱ Ludwig Wittgenstein (1953), *Φιλοσοφικές Έρευνες*, μετάφραση G. E. M. Anscombe, 4η έκδοση, Harvard University Press, 2009, ενότητα 115, σελ. 194.

Βιογραφικό

Η Μπεατρίτσε Μπονίνο (γεν. 1992, Τορίνο) είναι καλλιτέχνις που ζει μεταξύ Παρισιού και Τορίνο. Είναι κάτοχος διδακτορικού στη σανσκριτική γλώσσα από τη Σορβόνη. Πρόσφατες ατομικές εκθέσεις περιλαμβάνουν: *Drinking the language of things*, Teatro Grottesco, Τορίνο (2025)· *Gallerina*, Galerie Molitor, Βερολίνο· *Cosetta*, Bonner Kunstverein, Βόννη· *Kill your darlings*, Ermes Ermes, Ρώμη (2024)· *Cosetta*, MMXX, Μιλάνο· *If I did, I did, I die*, Jacqueline Sullivan Gallery, Νέα Υόρκη. Πρόσφατες ομαδικές εκθέσεις περιλαμβάνουν: *11 Parthenon*, επιμέλεια Andre Zivanari και Χαρίς Επαμεινώνδα, Λευκωσία· *Ten thousand ugly inkblots*, Schiefe Zähne, Βερολίνο (2025)· *Post Scriptum*, επιμέλεια Luca Lo Pinto, MACRO, Ρώμη. Το φθινόπωρο θα έχει ατομική έκθεση σε διάλογο με καλλιτέχνες που επέλεξε η ίδια η Μπονίνο, σε συνεπιμέλεια με την Catherine David, στο Fondation Pernod Ricard, Παρίσι.

Ευχαριστίες στο Ιταλικό Μορφωτικό Ινστιτούτο της Αθήνας.